

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 44

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 18 ianuarie 2011

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 1.540 din 25 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 286, art. 287 și art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă	2-3		1.190/2010. — Hotărâre privind trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a unei părți dintr-un imobil aflat în administrarea Ministerului Culturii și Patrimoniului Național — Muzeul Național Peleş pentru scoaterea din funcțiune în vederea valorificării și modificarea anexei nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	13-14
Decizia nr. 1.645 din 16 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) și art. 51 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	3-5		DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
Decizia nr. 1.648 din 16 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 ⁶ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2002 privind industria de apărare	5-6	5.	— Decizie privind sancționarea domnului Nicolae Jecu, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului	14
Decizia nr. 1.658 din 28 decembrie 2010 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, în ansamblul său, precum și, în special, ale art. 1 alin. (2), art. 4, art. 10 alin. (1), art. 14, art. 22 alin. (1) și (2), art. 33 alin. (1) și art. 37 alin. (1) și (3) din lege	7-12	11.	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
			— Ordin al ministrului administrației și internelor pentru aprobarea procedurii de exploatare a aplicației informatice privind transmiterea în format electronic a informațiilor conform art. 76 ¹ din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice.....	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.540**

din 25 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 286, art. 287 și art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 286, art. 287 și art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 2.796/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.796/118/2009, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286, art. 287 și art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București într-o cauză privind soluționarea unui recurs formulat într-o acțiune având ca obiect drepturi bănești.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că dispozițiile art. 286, art. 287 și art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 sunt „de un formalism excesiv, inacceptabil de rigid, de natură să afecteze grav efectivitatea exercitării drepturilor recunoscute de lege atât pentru angajat, cât și pentru angajator și să restrângă nejustificat dreptul la apărare al angajatorului, care este pus într-o situație de dezzechilibru” față de angajatul care are calitatea de reclamant. Se critică faptul că intervalul de timp dintre data primirii citației și data termenului de judecată este prea scurt pentru ca un angajator să își exercite dreptul la apărare și să se achite de sarcina probei care îi revine, iar instanța are posibilitatea de a decădea angajatorul din dreptul de a depune probe și formula apărări. Se mai arată că prevederile art. 164 din Codul de procedură civilă aduc atingere dreptului la apărare, întrucât lasă la aprecierea instanței posibilitatea conexării cauzelor și nu obligă la luarea unei astfel de măsuri, ceea ce ar conduce la o economie de timp și cheltuieli, precum și la o judecată unitară. Totodată, dispozițiile de lege criticate încalcă, în opinia autorului excepției, și principiul efectivității juridice.

Tribunalul Constanța — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate necontravenind dispozițiilor constituționale și convenționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 286, art. 287 și art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, dispoziții ce au următorul conținut:

— Art. 286 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii: „(1) *Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de muncă se judecă în regim de urgență.*”

(2) *Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 15 zile.*

(3) *Procedura de citare a părților se consideră legal îndeplinită dacă se realizează cu cel puțin 24 de ore înainte de termenul de judecată.”;*

— Art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii: „*Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.”;*

— Art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii: „*Administrarea probelor se face cu respectarea regimului de urgență, instanța fiind în drept să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie în mod nejustificat administrarea acesteia.”;*

— Art. 74 din Legea nr. 168/1999: „(1) *Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de drepturi se judecă în regim de urgență.*”

(2) *Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 10 zile.*

(3) *Părțile sunt legal citate, dacă citația le-a fost înmănată cel puțin cu o zi înaintea judecării.”;*

— Art. 75 din Legea nr. 168/1999: „*În cazul în care sunt contestate măsuri unilaterale dispuse de unitate, aceasta are obligația ca, până la prima zi de înfățișare, să depună dovezile în baza cărora a luat măsura respectivă.”;*

— Art. 77 din Legea nr. 168/1999: „(1) În cazul în care judecata continuă, administrarea probelor se va face cu respectarea regimului de urgență al judecării conflictelor de drepturi.

(2) Instanța poate să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie nejustificat administrarea acesteia.”;

— Art. 164 din Codul de procedură civilă: „Părțile vor putea cere întrunirea mai multor pricini ce se află înaintea aceleiași instanțe sau instanțe deosebite, de același grad, în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și al căror obiect și cauză au între dânsele o strânsă legătură.

Întrunirea poate fi făcută de judecător chiar dacă părțile nu au cerut-o.

Dosarul va fi trimis instanței mai întâi investită, afară numai dacă amândouă părțile cer trimiterea lui la una din celelalte instanțe.

Când una din pricini este de competența unei instanțe, și părțile nu o pot înlătura, întrunirea se va face la acea instanță.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) care consacră dreptul de acces liber la justiție și la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil, ale art. 24 care garantează dreptul la apărare, ale art. 53 alin. (1) referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, se invocă dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil, prin

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 286, art. 287 și art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 2.796/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.645
din 16 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) și art. 51 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) și art. 51 alin. (1) din Ordonanța de

raportare la art. 11 alin. (2) și art. 20 din Constituție referitoare la raporturile dintre tratatele internaționale în materia drepturilor omului și dreptul intern.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate în prezenta cauză au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași texte constituționale și convenționale și prin prisma unor critici similare, instanța de contencios constituțional pronunțându-se prin mai multe decizii, dintre care pot fi menționate Decizia nr. 1.015 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, sau Decizia nr. 369 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 11 mai 2010. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că prevederile de lege criticate sunt constituționale, reținând că acestea reprezintă norme care stabilesc o procedură specială, derogatorie, privind termenele de judecată și modalitatea administrării probelor în cazul judecării cererilor referitoare la conflictele de muncă, iar modalitatea în care au fost reglementate aceste dispoziții este o opțiune a legiuitorului, care a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și urgente, adaptată raporturilor de muncă și exercitării dreptului la muncă.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice modificarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția pronunțată și considerentele ce au stat la baza acesteia își mențin valabilitatea și în cauza de față.

urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Zheng Wang în Dosarul nr. 10.050/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 1.268D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, lipsind partea Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.269D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale, ridicată de Wang Tingting în Dosarul nr. 10.051/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, lipsind partea Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

În ambele dosare se prezintă domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect al cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Autorii excepției și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.269D/2010 la Dosarul nr. 1.268D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorilor excepției. Aceștia solicită, prin intermediul interpretului, admiterea excepției, susținând că prevederile legale criticate nu sunt suficient de clare. Precizează că, din cauza unor întârzieri minime în depunerea documentelor necesare pentru prelungirea dreptului de ședere pe teritoriul României, Oficiul Român pentru Imigrări a emis decizii de returnare a acestora, deși ar fi trebuit să îi sancționeze doar cu amendă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, apreciind că autorii formulează critici referitoare la modalitatea de aplicare a legii, ceea ce excedează competenței instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 11 decembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 10.050/2/2009 și nr. 10.051/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) și art. 51 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**, excepție ridicată de Zheng Wang și Wang Tingting în cauze având ca obiect anularea deciziilor de returnare a acestora de pe teritoriul României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate, neîndeplinind criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului. Aceasta deoarece textele de lege criticate nu cuprind prevederi care să reglementeze situații similare cu cea în care aceștia se află, astfel încât să poată avea o indicare precisă asupra normelor aplicabile în situația lor, și nu protejează suficient străinii împotriva arbitrarului și abuzurilor Oficiului Român pentru Imigrări. În acest sens susțin că „legea ar fi trebuit să fie mai specifică pe aspectul înțelesului de *ședere ilegală*, ca motiv de sancționare prin emiterea unei dispoziții de returnare, în condițiile în care din actele depuse la dosarul cauzei rezultă clar că în speță este vorba doar de o întârziere, motivată, la prelungirea dreptului de ședere, sancțiunea aplicată fiind disproporționat de mare față de fapta comisă”. Mai susțin că refuzul de prelungire a dreptului de ședere pentru desfășurarea de activități comerciale îl pune pe solicitant în situație de faliment și de pierdere a investițiilor realizate în România, ceea ce reprezintă o vătămare gravă a dreptului de proprietate.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal arată că aprecierea conținutului și înțelesului termenilor dintr-un text de lege nu intră în competența instanței de contencios constituțional, ci în cea a instanțelor de drept comun. Observă că, sub aparența unor critici referitoare la ambiguitatea și neclaritatea textelor de lege, se solicită interpretarea acestora, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale. Consideră că se urmărește astfel interpretarea noțiunii de ședere ilegală și, mai concret, interpretarea acesteia într-un sens restrictiv, prin considerarea ca legală a unei șederi peste termenul legal cu o perioadă de întârziere foarte scurtă.

Apreciază că nu se pot reține argumentele în sprijinul încălcării prevederilor constituționale și convenționale referitoare la dreptul de proprietate privată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 11 alin. (1) și art. 51 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 11 alin. (1): „(1) *Străinii aflați temporar în mod legal în România pot rămâne pe teritoriul statului român numai până la data la care încetează dreptul de ședere stabilit prin viză sau, după caz, prin permisul de ședere.*”;

— Art. 51 alin. (1): „(1) *Cererile de prelungire a dreptului de ședere temporară se depun personal de către solicitanți, cu cel puțin 30 de zile înainte de expirarea termenului pentru care li s-a aprobat șederea, la formațiunile teritoriale ale Oficiului Român pentru Imigrări de la locul de reședință.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse în art. 21 care consacră dreptul la un proces echitabil și în art. 44 alin. (1) și (2) referitoare la garantarea și ocrotirea proprietății private, precum și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil și celor ale art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la aceeași convenție, referitoare la protecția și garantarea proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că argumentele formulate de autorii acesteia în motivarea pretensei neconstituționalități reprezintă, în realitate, critici referitoare la modalitatea de aplicare în practică a prevederilor de lege ce formează obiect al excepției.

Or, lămurirea aspectelor legate de aplicarea și interpretarea legii în spețe individual determinate revine exclusiv instanțelor de judecată investite cu soluționarea litigiilor în cadrul cărora au fost ridicate excepțiile de neconstituționalitate, excedând competenței Curții Constituționale. Totodată, Curtea constată că autorii excepției își întemeiază criticile și pe lipsa din cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 a unor norme care consideră că ar fi necesare pentru clarificarea situației lor personale sau care să reglementeze aspecte similare celor care caracterizează situația lor. Instanța de contencios constituțional nu poate examina însă astfel de susțineri, întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor normative cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

De altfel, Curtea a mai exercitat controlul de constituționalitate a aceluiași texte de lege, din perspectiva aceluiași critici, prin Decizia nr. 1.539 din 25 noiembrie 2010, nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii, prilej cu care a respins ca inadmisibilă excepția.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) și art. 51 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Zheng Wang și de Wang Tingting în dosarele nr. 10.050/2/2009 și, respectiv, nr. 10.051/2/2009 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.648

din 16 decembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12⁶ alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2002 privind industria de apărare**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12⁶ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2002 privind industria de apărare, excepție ridicată de Vasile Moldoveanu în Dosarul nr. 7.037/62/2009 al Tribunalului Brașov — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.841D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.842D/2010, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 1.841D/2010, excepție ridicată de Ștefan Claudiu Scripcariu în Dosarul nr. 7.040/62/2009 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 1.842D/2010 la Dosarul nr. 1.841D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.842D/2010 la Dosarul nr. 1.841D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, acordarea compensațiilor bănești ținând de politica fiscală a statului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 22 iunie 2010, pronunțate în dosarele nr. 7.037/62/2009 și nr. 7.040/62/2009, **Tribunalul Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12⁶ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2002 privind industria de apărare**, excepție ridicată de Vasile Moldoveanu și Ștefan Claudiu Scripcariu în cauze având ca obiect pretenții bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile criticate încalcă principiul egalității în drepturi, întrucât condiționează plata unor plăți compensatorii din partea angajatorului de data încheierii contractului individual de muncă. Mai exact, prevederea în textul actului normativ a dreptului la acordarea acestor prestații pecuniare pentru persoanele care au încheiat contractul individual de muncă anterior datei de 1 ianuarie 2004 face ca vechimea în muncă să nu mai conteze, astfel încât chiar și persoanele cu o vechime mai mică de 12 luni vor putea beneficia de aceste măsuri, în timp ce altele, care au o vechime mai mare, dar au fost angajate după data menționată, nu vor beneficia de plăți compensatorii.

Totodată, se arată că dispozițiile legale criticate, prin faptul că nu iau în considerare vechimea în muncă, creează discriminări și între salariații disponibilizați din industria de apărare și ceilalți salariați disponibilizați ca urmare a concedierilor colective.

Tribunalul Brașov — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată, întrucât celelalte două categorii de salariați de care se face vorbire în motivarea excepției de neconstituționalitate se află în situații diferite, provenind din unități care funcționează în domenii diferite.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, arătând că legiuitorul este în drept să stabilească conținutul, condițiile și limitele dreptului la măsuri de

protecție socială, putând ca, în considerarea unor situații obiectiv diferite, să instituie un tratament juridic diferențiat, fără a contraveni, astfel, dispozițiilor constituționale ce consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor. Se mai arată că, după adoptarea Legii nr. 118/2010, nu se mai acordă plăți compensatorii, în vigoare rămânând doar dreptul la indemnizația de șomaj.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile articolului art. 12⁶ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2002 privind industria de apărare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 463 din 28 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

„Pot beneficia de prevederile prezentei ordonanțe de urgență numai persoanele concediate în condițiile art. 12, care au contracte individuale de muncă pe durată nedeterminată încheiate până la data de 1 ianuarie 2004.”

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, reține că violarea principiului egalității are loc atunci când se aplică un tratament juridic diferențiat unor situații egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite.

În cauza de față, Curtea constată că persoanele aflate în ipoteza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2006 privind protecția socială acordată persoanelor disponibilizate prin concedieri colective efectuate ca urmare a restructurării și reorganizării unor societăți naționale, regii autonome, companii naționale și societăți comerciale cu capital majoritar de stat, precum și a societăților comerciale și regiilor autonome subordonate autorităților administrației publice locale, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.042 din 28 decembrie 2006, sunt într-o situație diferită de cea a persoanelor care intră sub incidența reglementărilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2002. Dacă primul act normativ reprezintă cadrul general în materie, cel de-al doilea vizează situația specifică a personalului din industria de apărare. Chiar Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu, în Hotărârea din 23 iulie 1968, pronunțată în Cauza *Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene împotriva Belgiei*, a statuat că „statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele dintre diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar scopul acestei marje variază în funcție de anumite circumstanțe, domeniu și context”. Or, în cazul de față, Curtea constată că legiuitorul a folosit tocmai această marjă de apreciere și a instituit condiții speciale pentru obținerea plăților compensatorii în sistemul industriei de apărare. Întrucât beneficiul acestor plăți nu era legat de o anumită vechime în muncă, acordarea plăților compensatorii se făcea în condiții mai favorabile în industria de apărare. O atare orientare a fost susținută de politica legislativă în materie economico-socială.

Curtea observă că alegerea unui criteriu sau altul pentru acordarea unor prestații sociale este la libera apreciere a legiuitorului, cu condiția ca acest criteriu să nu fie unul aleatoriu și să nu încalce drepturile și principiile consacrate constituțional. Criteriul prevăzut prin dispozițiile art. 12⁶ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2002, introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 26 aprilie 2004, și anume data angajării, a fost ales de către legiuitorul român având în vedere costurile sociale ce urmau să fie suportate ca urmare a necesității îndeplinirii unor condiționalități de personal pe care România trebuia să le realizeze în vederea aderării sale la Organizația Tratatului Atlanticului de Nord; astfel, se constată că măsura criticată nu este decât una de limitare a efectelor sociale ale îndeplinirii condițiilor de aderare.

În fine, Curtea reține că prin Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, au fost eliminate toate drepturile cu caracter compensatoriu acordate în caz de concediere colectivă, cu excepția ajutorului de șomaj, astfel încât persoanele care fac obiectul concedierilor colective, dacă acestea au avut loc după intrarea în vigoare a Legii nr. 118/2010, nu mai pot beneficia de prevederile art. 12 lit. a), b) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2002, indiferent că au avut sau nu încheiat contractul individual de muncă înainte de 1 ianuarie 2004.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respingee ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12⁶ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2002 privind industria de apărare, excepție ridicată de Vasile Moldoveanu și Ștefan Claudiu Scripcariu în dosarele nr. 7.037/62/2009 și nr. 7.040/62/2009 ale Tribunalului Brașov — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.658

din 28 decembrie 2010

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, în ansamblul său, precum și, în special, ale art. 1 alin. (2), art. 4, art. 10 alin. (1), art. 14, art. 22 alin. (1) și (2), art. 33 alin. (1) și art. 37 alin. (1) și (3) din lege

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, la data de 23 decembrie 2010, un grup de 51 de deputați a solicitat Curții Constituționale să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor Legii-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 51/6.187 din 23 decembrie 2010 și constituie obiectul Dosarului nr. 4.806A/2010.

Această sesizare a fost semnată de către următorii deputați: Victor-Viorel Ponta, Nicolae Băncicioiu, Mircea Dușa, Rodica Nassar, Andrei Dolineaschi, Vasile Ghiorghe Gliga, Vasile Popeangă, Petre Petrescu, Surdu-Soreanu Raul-Victor, Gheorghe Antochi, Marian Neacșu, Ruxandra Florina Jipa, Angel Tîlvăr, Gabriel Petru Vlase, Mihai Tudose, Victor Cristea, Horia Grama, Eugen Bejinariu, Eugeniu Radu Coclici, Silvestru-Mircea Lup, Doru-Claudian Frunzulică, Iordache Florin, Ion Călin, Cornel Itu, Ciprian-Florin Luca, Gheorghe Ana, Marian-Florian Săniuță, Vasile Mocanu, Neculai Rățoi, Ion Stan, Aurel Vlădoiu, Iulian Iancu, Aurelia Vasile, Ion Mocioalcă, Doina Burcău, Ioan Damian, Cornel-Cristian Resmeriță, Sorin Ioan Roman, Florian Popa, Carmen Ileana Moldovan, Constantin Niță, Damian Florea, Viorel Ștefan, Adrian Solomon, Florin-Costin Pâslaru, Dan Nica, Valeriu Ștefan Zgonea, Antonella Marinescu, Cristina Ileana Dumitrache, Gheorghe Ciocan și Lucreția Roșca.

În motivarea obiecției de neconstituționalitate au fost aduse argumente care privesc atât neconstituționalitatea extrinsecă, cât și cea intrinsecă a Legii privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice.

I. Cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă, se arată următoarele:

1. Autorii obiecției de neconstituționalitate apreciază că, în procesul de legiferare, a fost încălcat art. 114 din Constituție, întrucât conținutul noii reglementări vine în contradicție cu Legea nr. 118/2010, lege adoptată tot pe calea angajării răspunderii. Astfel, Guvernul, ca inițiator al procedurii, a nesocotit actul asupra căruia anterior și-a angajat răspunderea, întrucât nu a respectat caracterul temporar al reducerii drepturilor salariale.

2. Legea-cadru nesocotește art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât încalcă prevederile art. 7 și 31 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. În acest sens, se arată că nu a fost realizată o evaluare preliminară a impactului unei asemenea legi în plan social și în plan economic, deși obiectul său de reglementare, precum și implicațiile sale sunt de maximă relevanță. Se susține că la inițierea acestei legi nu a fost făcut niciun studiu de impact asupra mediului macroeconomic, deși sunt previzibile consecințele negative ale scăderii puterii de cumpărare a unui număr foarte mare de oameni asupra consumului și producției, cu efecte de scădere și asupra numărului de persoane angajate în mediul privat, toate acestea reprezentând consecințe certe

ale reducerii definitive a drepturilor salariale și de natură salarială ale personalului bugetar cu 25%.

3. Este învederat și faptul că în expunerea de motive a legii criticate nu este realizată nicio mențiune cu privire la avizul Consiliului Economic și Social, deși, potrivit legii, acest aviz ar fi trebuit să însoțească proiectul de lege promovat. O atare conduită încalcă nu numai art. 1 alin. (5) din Constituție, dar și art. 141 din Constituție.

II. Cu referire la criticile de constituționalitate intrinsecă, se arată următoarele:

1. Cu privire la încălcarea art. 16 din Constituție, se arată că există o dublă nesocotire a sa prin următoarele aspecte:

— discriminarea persoanelor care au calitatea de angajați în sectorul public în raport cu cei care au această calitate în sectorul privat, sub aspectul restrângerii drepturilor la negociere și al lezării dreptului de salariu și de proprietate. În acest sens, invocându-se art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se ajunge la concluzia că art. 1 alin. (2) și art. 37 alin. (1) și (3) din legea criticată ilustrează o diferență clară de tratament juridic între persoanele mai înainte menționate, tratament care nu se fundamentează însă pe existența unor rațiuni diferite din punct de vedere obiectiv;

— discriminarea angajatorilor din sectorul privat raportat la angajatorii din sectorul public, sub aspectul prerogativelor de care dispun în materia reducerii drepturilor salariale convenite cu personalul. În acest sens, se apreciază că diferența de tratament instituită nu poate fi justificată de sursa fondurilor de care beneficiază aceștia pentru desfășurarea activității (bugetară, respectiv privată) și nici de faptul că alocările bugetare pot fi limitate, întrucât și angajatorul din sectorul privat dispune de surse de finanțare limitate. Astfel, deși ambele categorii de angajatori sunt în situații identice, angajatorul din sectorul privat este obligat să recurgă la reducerea de cheltuieli prin aplicarea legislației muncii, în timp ce angajatorul din sectorul public beneficiază de reglementarea raporturilor de muncă prin acte normative. Rezultă o discriminare evidentă a angajatorilor privați din moment ce aceștia nu se pot prevala „de existența unui act normativ pentru a justifica adoptarea unor măsuri discreționare referitoare la propriul sistem de salarizare” și sunt, astfel, obligați practic să își gestioneze mult mai eficient resursele de care dispun decât statul.

2. Se susține că art. 33 alin. (1) din legea criticată permanentizează reducerea salarială operată prin Legea nr. 118/2010, întrucât stabilește un nivel al salarizării personalului bugetar corespunzător celui aplicat în decembrie 2010. Prin urmare, este afectat dreptul de proprietate al persoanei în substanța sa, din moment ce salariul este tot un bun protejat prin Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, este invocată jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 26 noiembrie 2002, pronunțată în Cauza *Bucheň împotriva Cehiei*, Hotărârea din 23 septembrie 1982, pronunțată în Cauza *Sporrong și Lönnroth împotriva Suediei*, Hotărârea din 19 decembrie 1986, pronunțată în Cauza *Mellacher și alții*

împotriva Austriei, și Hotărârea din 21 februarie 1986, pronunțată în *Cauza James și alții împotriva Regatului Unit*.

Se arată că permanentizarea reducerii drepturilor salariale echivalează practic cu o expropriere, fără să fi existat o cauză de utilitate publică și fără să fi fost acordată în prealabil o justă despăgubire. Autorii sesizării, concluzionând, arată că „practica expropriării sau a anulării totale ori parțiale a drepturilor salariale și de natură salarială reprezintă o violare a drepturilor fundamentale ale omului”.

3. Se susține că prin prevederile art. 33 alin. (1) și art. 22 alin. (1) și (2) din legea criticată sunt diminuate drepturile salariale ale personalului bugetar, o atare concluzie fiind întărită și de cele prevăzute de Secțiunea a 5-a pct. 5 din expunerea de motive a legii, unde se arată scopul urmărit de legiuitor, respectiv asigurarea respectării țințelor stabilite pentru cheltuielile cu salariile în sectorul public și de a introduce o limită de 30% a cheltuielilor de personal, obligații asumate în memorandumul semnat de Fondul Monetar Internațional. Or, o atare necesitate nu poate justifica restrângerea unor drepturi fundamentale, precum dreptul la salariu. Mai mult, datorită faptului că această restrângere nu a fost aplicată cu titlu excepțional și nu a fost însoțită de măsuri concrete destinate să asigure protecția nivelului de trai al categoriilor sociale afectate, ea apare ca fiind inadmisibilă; astfel, măsurile preconizate prin actul normativ nu pot fi justificate pe tărâmul art. 53 din Constituție.

4. Se arată că legea criticată, prin coeficienții de ierarhizare reglementați, încalcă standardele de viață ale categoriilor sociale afectate de măsurile de austeritate adoptate în anul 2010. Totodată, se arată că legea crește raportul dintre salariul de bază minim și cel maxim din sectorul bugetar (de la 1 la 12 la 1 la 15), ceea ce duce la alocarea fondurilor bugetare spre personalul cu coeficienți mai mari față de cei cu coeficienți mai mici.

Permanentizarea reducerii salariale operate prin Legea nr. 118/2010 plasează persoanele plătite din fonduri publice într-o situație defavorabilă, situată sub limita inferioară a subzistenței, și aduce atingere principiului protecției așteptărilor legitime ale cetățenilor cu privire la un anumit nivel al protecției și securității sociale. Se susține că prin multitudinea de acte normative adoptate în domeniul salarizării este afectată încrederea cetățenilor în cadrul normativ existent.

Alocarea unor fonduri insuficiente pentru plata drepturilor salariale, necorelarea acestora cu creșterea inflației sunt de natură să reducă puterea de cumpărare a celor ce trăiesc din salarii, nu îmbunătățesc nivelul de trai al acestora și marginalizează această categorie a populației.

5. Sunt invocate și considerentele care au stat la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 874 din 25 iunie 2010, potrivit căroră diminuarea drepturilor salariale operate prin Legea nr. 118/2010 este temporară, până la 31 decembrie 2010, existând obligația legiuitorului de a reveni asupra acestor măsuri după expirarea termenului menționat. Astfel, nerespectându-se o decizie a Curții Constituționale, sunt încălcate și prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere.

Președintele Senatului, în Dosarul nr. 4.806A/2010, a transmis Curții Constituționale, cu adresa nr. I2.683/27.12.2010, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de

neconstituționalitate este întemeiată, reluându-se, în esență, argumentele autorilor obiecției de neconstituționalitate.

Președintele Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale, cu adresa nr. 51/6.211 din 24 decembrie 2010, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În esență, se arată că legea criticată respectă prevederile constituționale pretins încălcate. Astfel, se susține că Parlamentul oricând poate adopta o lege de modificare, completare sau abrogare a unei legi anterioare, că statul „a aprobat prin legea criticată salariile pe care le poate acorda în condițiile de criză economică și financiară mondială și națională”, că salariații din sistemul public nu sunt în aceeași situație cu cei din sfera privată și că sunt respectate prevederile constituționale referitoare la nivelul de trai.

Guvernul a transmis Curții Constituționale, cu adresa nr. 5/10.007 din 27 decembrie 2010, punctul său de vedere, în care se arată că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se apreciază că recurgerea la procedura angajării răspunderii Guvernului este legitimă și oportună, în niciun caz abuzivă.

Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, se arată că legea reglementează un nou sistem de salarizare a personalului plătit din fonduri publice, o nouă paradigmă, o nouă viziune legislativă unitară, pe termen mediu și lung, asupra salarizării. Se susține că Guvernul a realizat o evaluare a aplicării legii pe sectoare de activitate și pe categorii de personal din domeniul bugetar, că a supus proiectul unui amplu proces de consultare care s-a derulat pe întregul parcurs de elaborare a acestuia, că au fost cerute atât avizul Consiliului Legislativ, cât și acela al Consiliului Economic și Social. Întrucât acesta din urmă nu și-a îndeplinit obligația emiterii avizului, s-a făcut aplicarea art. 8 alin. (2) din Legea nr. 109/1997, inițiatorul putând, astfel, înainta proiectul de lege spre aprobare fără avizul în cauză. Se mai arată că analiza Curții vizează doar conformitatea cu Constituția, și nu cu legea, chiar dacă este vorba chiar de Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

Se susține că majorarea raportului dintre cel mai mic și cel mai mare salariu de bază de la 1:12 la 1:15 asigură în domeniul bugetar o apropiere de normele prevăzute în documente ale Consiliului Europei și Organizației Internaționale a Muncii; recomandările acestor instituții, care vizează un raport între salariul minim și salariul mediu net de 50%, au fost puse în practică prin această lege. Se mai arată că nu se poate susține încălcarea art. 47 din Constituție, întrucât prin aplicarea dispozițiilor legii criticate nu se va ajunge la diminuarea veniturilor persoanelor vizate prin actul normativ contestat.

Guvernul consideră că, în domeniul stabilirii drepturilor salariale și negocierilor în materie salarială, angajații din sectorul public nu pot fi așezați în același plan cu cei din sectorul privat, situația fiind fundamental și esențial diferită. În acest sens sunt invocate prevederile art. 157 alin. (2) din Codul muncii, art. 12 alin. (1) din Legea nr. 130/1996, precum și considerentele de principiu care au stat la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 768 din 18 septembrie 2007.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 53 din Constituție, Guvernul susține că legea criticată nu vizează sub nicio formă reducerea veniturilor salariaților din sectorul bugetar, din contră, introduce un sistem coerent de ierarhizare a posturilor și de salarizare în sectorul bugetar.

În fine, se mai arată că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu conferă dreptul de a

continua încasarea salariului într-un quantum determinant și că este la latitudinea statelor să stabilească prin legea bugetului quantumul drepturilor salariale (Hotărârea din 19 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei*, Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*). Se mai susține că „veniturile viitoare constituie un «bun» numai dacă au fost deja câștigate în baza reglementărilor în vigoare sau dacă există un titlu executoriu cu privire la ele” (Hotărârea din 13 iulie 2006, pronunțată în Cauza *Bahceyaka împotriva Turciei*, Hotărârea din 24 martie 2005, pronunțată în Cauza *Erkan împotriva Finlandei*, Hotărârea din 20 mai 2010, pronunțată în Cauza *Lelas împotriva Croației* etc.).

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Senatului, președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dovezile depuse, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

Obiectul controlului de constituționalitate, astfel cum rezultă din sesizarea formulată, îl constituie dispozițiile Legii-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice. Totuși, din motivarea obiecției de neconstituționalitate, se constată că aceasta vizează atât o critică de neconstituționalitate extrinsecă privind legea în ansamblul său, sub aspectul procedurii de adoptare, cât și o critică de neconstituționalitate intrinsecă ce privește, în special, prevederile art. 1 alin. (2), art. 4, art. 10 alin. (1), art. 14, art. 22 alin. (1) și (2), art. 33 alin. (1) și art. 37 alin. (1) și (3) din aceeași lege. În consecință, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor art. 1 alin. (2), art. 4, art. 10 alin. (1), art. 14, art. 22 alin. (1) și (2), art. 33 alin. (1) și art. 37 alin. (1) și (3) din Legea-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, precum și asupra legii în ansamblul său. Dispozițiile criticate punctual au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (2): „(2) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege.”;

— Art. 4: „În sectorul bugetar, raportul între coeficientul de ierarhizare minim și coeficientul de ierarhizare maxim pe baza cărora se calculează salariile de bază este de 1 la 15.”;

— Art. 10 alin. (1): „(1) Salariile de bază, soldele/salariile de funcție și indemnizațiile lunare de încadrare se stabilesc prin înmulțirea coeficienților de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare cu valoarea de referință, rotunjindu-se din leu în leu, în favoarea salariatului.”;

— Art. 14: „Diferențierea salariilor de bază, a soldelor/salariilor de funcție și a indemnizațiilor lunare de încadrare se realizează prin utilizarea unor coeficienți de ierarhizare cuprinși în intervalul 1,00, pentru funcția cu cea mai mică responsabilitate, și 15,00, pentru funcția cu cea mai mare responsabilitate în stat.”;

— Art. 22 alin. (1) și (2): „(1) Suma sporurilor, compensațiilor, primelor și indemnizațiilor acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator principal de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor funcțiilor de bază/salariilor funcțiilor de bază sau a indemnizațiilor lunare de încadrare, după caz.

(2) Suma sporurilor, compensațiilor, primelor și indemnizațiilor individuale nu va depăși 30% din salariul de bază, solda funcției de bază/salariul funcției de bază sau indemnizația lunară de încadrare.”;

— Art. 33 alin. (1): „(1) La data intrării în vigoare a prezentei legi, reîncadrarea personalului se face corespunzător tranșelor de vechime în muncă avute în luna decembrie 2010 pe funcțiile corespunzătoare categoriei, gradului și treptei profesionale deținute, stabilindu-se clasa de salarizare și coeficientul de ierarhizare corespunzător acesteia.”;

— Art. 37 alin. (1) și (3): „(1) Prin contractele colective de muncă sau acordurile colective de muncă și contractele individuale de muncă nu pot fi negociate salarii sau alte drepturi în bani sau în natură care excedează prevederilor prezentei legi.

[...]

(3) După expirarea perioadei de valabilitate a contractelor colective de muncă legal încheiate, salarizarea personalului prevăzut la alin. (2) se realizează în funcție de modul de organizare și finanțare al autorităților și instituțiilor publice vizate, potrivit prevederilor prezentei legi.”.

Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cele ale art. 1 alin. (5) privind principiul respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 privind dreptul la muncă, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 114 alin. (3) teza finală privind angajarea răspunderii Guvernului, art. 135 alin. (2) lit. f) privind obligația statului de a crea condițiile necesare pentru creșterea calității vieții, art. 141 privind Consiliul Economic și Social și ale art. 147 alin. (4) privind efectele deciziilor Curții Constituționale. Totodată, sunt considerate a fi încălcate prevederile art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 privind protecția proprietății din Protocolul adițional la Convenția menționată, art. 1 privind demnitatea umană, art. 17 alin. (1) privind dreptul de proprietate, art. 25 privind drepturile persoanelor în vârstă și art. 52 alin. (1) privind întinderea și interpretarea drepturilor și principiilor din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, art. 4 privind dreptul la o salarizare echitabilă al părții a II-a [și nu al Părții a V-a, astfel cum în mod eronat se menționează în sesizare] din Carta socială europeană revizuită, precum și art. 17 cu privire la dreptul de proprietate, art. 23 pct. 3 cu privire la dreptul la o retribuție echitabilă și la protecție socială și art. 25 pct. 1 privind dreptul la un nivel de trai decent, din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând obiecția de neconstituționalitate, Curtea urmează a se pronunța, pe de o parte, asupra unor aspecte de ordin procedural ce se constituie în critici de neconstituționalitate extrinsecă, iar, pe de altă parte, asupra criticilor de neconstituționalitate intrinsecă a legii supuse controlului.

Înainte de a proceda la analiza obiecției de neconstituționalitate, Curtea constată că sesizarea formulată îndeplinește condițiile prevăzute de art. 146 lit. a) din Constituție sub aspectul titularilor dreptului de sesizare, întrucât aceasta a fost semnată de un număr de 51 de deputați.

I. În privința criticilor de neconstituționalitate extrinsecă, Curtea reține următoarele:

1. Autorii obiecției de neconstituționalitate invocă în susținerea acesteia dispozițiile art. 114 alin. (3) teza finală din Constituție, însă Curtea observă că acestea vizează, în mod limitativ, situația în care Guvernul și-a angajat răspunderea

asupra unui program sau unei declarații de politică generală. În acest caz, aplicarea programului sau declarației de politică generală este obligatorie pentru Guvern, acesta urmând să facă toate demersurile necesare în sensul îndeplinirii acestora prin mijloacele constituționale pe care le are la dispoziție (adoptarea de ordonanțe simple sau de urgență, inițierea unor proiecte de legi, inclusiv prin folosirea procedurii angajării răspunderii Guvernului cu privire la acestea, adoptarea unor hotărâri de Guvern, acțiuni concrete pentru îndeplinirea programului sau declarației de politică generală, negocierea/încheierea unor tratate internaționale etc.). În schimb, în situația de față, este vorba despre o lege adoptată prin procedura angajării răspunderii Guvernului, deci nu vizează ipoteza tezei finale a art. 114 alin. (3) din Constituție.

În orice caz, Guvernul, pe perioada cât dispozițiile art. 1 din Legea nr. 118/2010 sunt în vigoare, respectiv până la data de 31 decembrie 2010, este obligat să ia măsuri concrete pentru aplicarea lor efectivă, ceea ce, în cazul de față, se și întâmplă, drepturile salariale fiind diminuate cu 25% în privința întregului personal plătit din fonduri publice. Însă acest lucru nu înseamnă că pe această perioadă nu se pot aduce completări sau modificări legii în discuție, atât de către legiuitorul original, cât și de cel delegat. Mai mult, legea adoptată în procedura angajării răspunderii poate fi și abrogată, prin urmare legiuitorul nu este obligat să aștepte ajungerea sa la termen pentru a putea adopta noi reglementări primare în domeniu. Astfel, procedura angajării răspunderii nu exclude intervenirea unor evenimente legislative în sensul art. 58 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010.

Toate aceste considerente demonstrează faptul că art. 114 alin. (3) teza finală din Constituție vizează numai situația angajării răspunderii Guvernului asupra unui program sau unei declarații de politică generală, ceea ce, pe cale de interpretare, înseamnă că în cazul legilor adoptate în urma angajării răspunderii Guvernului obligativitatea lor rezultă din art. 1 alin. (5) din Constituție, situație care nu exclude posibilitatea Parlamentului de a adopta o nouă reglementare în materie prin care modifică, completează sau chiar abrogă legea adoptată prin procedura angajării răspunderii Guvernului.

2. Autorii obiecției de neconstituționalitate susțin că Guvernul, ca inițiator al proiectului de lege, nu a respectat art. 7 și 31 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, întrucât nu a realizat o evaluare preliminară a impactului unei asemenea legi în plan social și în plan economic, ceea ce înseamnă că a fost încălcat art. 1 alin. (5) din Constituție [cu privire la aplicabilitatea într-o atare situație a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009].

Într-adevăr, art. 7 și 31 din legea menționată vizează evaluarea preliminară a impactului noilor reglementări, respectiv cuprinsul motivării din instrumentul de prezentare și motivare. Expunerea de motive la legea criticată, astfel cum a fost prezentată Parlamentului, cuprinde referiri, este adevărat foarte succinte, la impactul socio-economic al proiectului de act normativ.

Potrivit art. 31 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 24/2000, impactul socio-economic vizează „efectele asupra mediului macroeconomic, de afaceri, social și asupra mediului înconjurător, inclusiv evaluarea costurilor și beneficiilor”, iar la expunerea de motive a legii criticate, inițiatorul acesteia

menționează la impactul social că „proiectul de act normativ se adresează în special persoanelor cu venituri mici și va realiza pentru personalul debutant o salarizare mai atractivă, superioară celei existente în prezent”, iar la rubricile „impact asupra mediului de afaceri”, „impact asupra mediului” se menționează că „proiectul de act normativ nu se referă la acest subiect”, în timp ce la rubricile „impact macroeconomic” și „alte informații”, nu există nicio mențiune făcută. Comparativ, la expunerea de motive existentă la Legea-cadru nr. 330/2009, inițiatorul său, și anume Guvernul, la secțiunea a 3-a — *Impactul socio-economic al proiectului de act normativ*, exista o singură mențiune suplimentară față de aceeași secțiune a legii criticate prin prezenta sesizare, respectiv la rubrica „impact macroeconomic” se menționează că „în anul 2010 nu va exista un impact macroeconomic produs de aplicarea acestei legi, întrucât pentru întregul personal bugetar se va realiza numai reîncadrarea acestuia cu menținerea drepturilor salariale în plată în anul 2009”. Este de observat că această mențiune este valabilă *mutatis mutandis* și legii criticate, chiar dacă nu a fost menționată de inițiatorul legii, întrucât în anul 2011 salarizarea întregului personal plătit din fonduri publice va fi reglementată de Legea privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice.

Toate aceste aspecte arată că Guvernul și-a îndeplinit obligația de a motiva impactul socio-economic al legii criticate, chiar dacă motivarea este succintă și lapidară. În consecință, critica de neconstituționalitate este neîntemeiată, amploarea motivării impactului socio-economic al legii criticate neavând relevanță constituțională sub aspectul încălcării dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

3. Cu privire la susținerile privind inexistența avizului Consiliului Economic și Social, Curtea constată că acesta a fost solicitat prin adresa Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale nr. 2.889/VM/19.11.2010. Chiar dacă avizul nu a fost emis de către Consiliul Economic și Social, Curtea constată că, prin solicitarea avizului, Guvernul a respectat prevederile constituționale ale art. 141, respectiv a ținut cont de caracterul de organ consultativ al acestui organism.

În consecință, Curtea constată că sunt neîntemeiate criticile de neconstituționalitate extrinsecă formulate.

II. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, Curtea constată următoarele:

1. Înainte de a analiza constituționalitatea dispozițiilor art. 1 alin. (2) și art. 37 alin. (1) și (3) din legea criticată, sub aspectul discriminării persoanelor care au calitatea de angajați în sectorul public în raport cu cei care au această calitate în sectorul privat, în privința restrângerii drepturilor la negociere, și al lezării dreptului de salariu și de proprietate, Curtea observă următoarele:

— Prin Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a statuat că „angajații din mediul public nu se află în aceeași situație juridică precum cei din mediul privat. Cei care sunt angajați în raporturi de muncă în mediul bugetar sunt legați, în mod esențial, din punctul de vedere al sursei din care sunt alimentate salariile/indemnizațiile sau soldele de bugetul public național, de încasările și de cheltuielile din acest buget, dezechilibrarea acestuia putând avea consecințe în ceea ce privește diminuarea cheltuielilor din acest buget. Or, salariile/indemnizațiile/soldele reprezintă astfel de cheltuieli — mai exact, cheltuieli de personal. În schimb, în mediul privat raporturile de muncă sunt guvernate întotdeauna de contractul individual de muncă încheiat între un angajat și un angajator. Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 448 din 15 septembrie

2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 28 septembrie 2005, a statuat: «Contractul individual de muncă este convenția prin care se materializează voința angajatorului și a viitorului salariat de a intra într-un raport juridic de muncă. În această convenție, negociată și liber consimțită, sunt prevăzute, în limitele stabilite de legislație și de contractele colective de muncă, toate elementele necesare pentru cunoașterea condițiilor de desfășurare și de încetare a raportului de muncă, drepturile, obligațiile și răspunderile ambelor părți». Or, obligarea de către stat, deci de către un terț, raportat la contractul individual de muncă încheiat, atât a angajatorului de a-și reduce cheltuielile de personal, cât și a angajatului în sensul diminuării veniturilor sale, ar încălca în mod flagrant art. 1 alin. (3) și (5), art. 41, art. 44 și art. 45 din Constituție.»;

— Instanța constituțională, prin Decizia nr. 292 din 1 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 26 august 2004, sau Decizia nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010, a statuat că „încheierea convențiilor colective nu se poate face decât cu respectarea legii. Aceste convenții sunt izvor de drept, dar forța lor juridică nu poate fi superioară legii. În consecință, convențiile colective sunt garantate în măsura în care nu încalcă prevederile legale în materie»; în caz contrar, „s-ar încălca un principiu fundamental al statului de drept, și anume primordialitatea legii în reglementarea relațiilor sociale. [...] în consecință, negocierea convențiilor colective nu se poate face decât cu respectarea dispozițiilor legale existente” (A se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 65 din 20 iunie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 28 iunie 1995);

— Curtea, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, sau Decizia nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, *precitată*, a mai statuat că „dispozițiile art. 41 alin. (5) din Constituție, privind caracterul obligatoriu al convențiilor colective, nu exclud posibilitatea legiuitorului de a interveni, din rațiuni de interes general, pentru modificarea unor dispoziții din contractele colective de muncă, reglementând soluții care să răspundă nevoilor sociale existente la un moment dat”;

— prin deciziile nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010, mai sus citate, Curtea a stabilit că „dreptul la muncă este un drept complex care include și dreptul la salariu”;

— art. 1 alin. (2) din legea criticată prevede că întregul personal plătit din fonduri publice va fi salarizat potrivit acestei legi;

— art. 37 alin. (1) și (3) din legea criticată prevede natura infralegală a contractelor sau acordurilor colective de muncă și a contractelor individuale de muncă, acestea urmând a fi încheiate potrivit prevederilor legii criticate, fără a putea exceda cuantumul drepturilor bănești la care personalul plătit din fonduri publice este îndrituit potrivit legii.

Având în vedere cele mai sus arătate, Curtea constată că angajații din mediul privat și cei din mediul public sunt într-o situație diferită în ceea ce privește regimul juridic de stabilire a salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute, ceea ce și determină o diferență de tratament juridic între aceștia atunci când se pune problema negocierii contractelor colective de muncă și a reducerii în temeiul art. 53 din Constituție a drepturilor salariale.

Cu privire la susținerea că angajatorii din sectorul privat sunt discriminați față de angajatorii din sectorul public, sub aspectul prerogativelor de care dispun în materia reducerii drepturilor salariale convenite cu personalul, se constată că este neîntemeiată. Astfel, Curtea reține că în sfera publică angajatorul este, întotdeauna, statul, prin diferitele sale entități

de la nivel central sau local. Aceste entități trebuie să țină seama de faptul că „în dreptul public salariile/indemnizațiile/soldele sunt stabilite în baza legii, ca act al legiuitorului originar sau delegat, legea este cea care oferă o marjă angajatorului public ca eventual să acorde anumite sporuri specifice, acesta neavând competența de a acorda drepturi salariale numai în baza și în temeiul unei manifestări **discreționare** de voință. Manifestarea sa de voință este condiționată și, totodată, limitată de lege. Însă, atunci când legea diminuează cuantumul sporurilor sau suprimă sporurile respective, contractul individual de muncă nici măcar nu trebuie renegociat prin întâlnirea voinței concordante a celor doi cocontractanți pentru a se aplica noile prevederi legale” (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 1.601 din 9 decembrie 2010, nepublicată încă).

Prin Decizia nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, *precitată*, Curtea a constatat că „ordonatorii principali de credite trebuie să respecte legea și să o aplice ca atare, chiar dacă aceasta are ca efect, pentru viitor, modificarea unor clauze din contractele de muncă, individuale sau colective, ale personalului plătit din fonduri publice. Rațiunea acestei concluzii constă în faptul că temeiul încheierii, modificării și încetării contractului este legea, iar dacă, pentru viitor, legea prevede o redimensionare a politicii salariale bugetare, toate contractele pendinte sau care vor fi încheiate trebuie să reflecte și să fie în acord cu legea”.

Toate aceste considerente demonstrează că angajatorul public prin natura cheltuielilor angajate în legătură cu plata drepturilor salariale, respectiv cheltuieli bugetare, și prin temeiul stabilirii sistemului de salarizare, respectiv legea, nu este în aceeași situație cu cel privat, astfel încât la o situație de fapt diferită îi corespunde și un tratament juridic diferențiat. Egalitatea nu presupune uniformitate, astfel încât este evident că angajatorul din sfera publică se conduce, în privința modului de stabilire a drepturilor salariale și a marjei de apreciere de care dispune în privința stabilirii salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute, după alte reguli față de angajatorul privat.

2. Se susține că art. 33 alin. (1) din legea criticată, care prevede că „la data intrării în vigoare a prezentei legi reîncadrarea personalului se face corespunzător tranșelor de vechime în muncă avute în luna decembrie 2010 pe funcțiile corespunzătoare categoriei, gradului și treptei profesionale deținute, stabilindu-se clasa de salarizare și coeficientul de ierarhizare corespunzător acesteia”, permanentizează reducerea salarială operată prin Legea nr. 118/2010, întrucât stabilește un nivel al salarizării personalului bugetar corespunzător celui aplicat în decembrie 2010.

Însă Curtea reține că nu există nicio legătură între conținutul normativ al textului criticat și susținerile autorilor obiecției de neconstituționalitate, întrucât acesta nu vizează cuantumul drepturilor salariale, ci conversia de la sisteme de salarizare neomogene la unul unitar pentru tot personalul plătit din fonduri publice, respectiv plasarea acestui personal pe diferite clase de salarizare de la 1 la 110, la care se aplică un coeficient de ierarhizare corespunzător de la 1,00 la 15,00. Pentru a stabili în concret salariul/solda/indemnizația brută a unei persoane, trebuie să existe o valoare de referință corespunzătoare coeficientului de ierarhizare 1,00; această valoare de referință trebuie să aibă un nivel care, la momentul aplicării sale, să reflecte un nivel al salariului/soldei/indemnizației brute cel puțin la nivelul lunii iunie 2010. Or, pentru anul 2011, valoarea salariilor de bază nu se stabilește în funcție de această valoare de referință raportată la coeficientul de ierarhizare, ci potrivit art. 1 din Legea privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice. În aceste condiții, critica de

neconstituționalitate privind art. 33 alin. (1) din legea-cadru este neîntemeiată.

3. De asemenea, critica de neconstituționalitate ce vizează încălcarea art. 53 din Constituție prin prevederile art. 33 alin. (1) și art. 22 alin. (1) și (2) din legea-cadru criticată este neîntemeiată.

Astfel cum s-a arătat mai sus, art. 33 alin. (1) din legea-cadru nu prevede un anumit quantum al salariului/soldei/indemnizației brute, ci o operațiune tehnică de conversie de la sistemele de salarizare neomogene la unul unitar pentru tot personalul plătit din fonduri publice.

Dispozițiile art. 22 alin. (1) și (2) din lege prevăd două reguli:

— suma drepturilor salariale suplimentare — sporuri, compensații, prime — nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază/soldelor funcțiilor de bază/salariilor funcțiilor de bază/indemnizațiilor lunare de încadrare pentru fiecare ordonator de credite;

— suma drepturilor salariale suplimentare — sporuri, compensații, prime — nu poate depăși 30% din salariile de bază/soldele funcțiilor de bază/salariile funcțiilor de bază/indemnizațiile lunare de încadrare, după caz.

Astfel, sunt stabilite reguli clare care vizează transparența și echitatea sistemului public de salarizare. Or, existența unor asemenea reguli nu echivalează cu diminuarea salariului/soldei/indemnizației de bază.

Nu în ultimul rând, trebuie amintit că „statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează.

Acestea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariale suplimentare. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula” — a se vedea, în acest sens, și Decizia Curții Constituționale nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006, și Decizia Curții

Constituționale nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010.

4. În privința faptului că raportul între coeficientul de ierarhizare minim și coeficientul de ierarhizare maxim a crescut de la 1 la 15 față de 1 la 12 prevăzut de Legea nr. 330/2009, se observă că este de competența exclusivă a legiuitorului de a institui un raport sau altul între acești coeficienți. Stabilirea unui raport mai mare, și anume de la 1 la 15, nu conduce automat la scăderea drepturilor salariale, ci, din contră, reflectă nivelul mai mic sau mai mare de responsabilități în stat.

Mai mult, Curtea reține că există o obligație pozitivă în sarcina legiuitorului ca, în momentul aplicării prezentei legi în privința determinării valorii salariului/soldei/indemnizației brute, indiferent de coeficientul de ierarhizare aplicabil diverselor categorii de personal plătit din fonduri publice, salariul/solda/indemnizația brută a acestora să fie la un nivel cel puțin egal lunii iunie 2010.

5. Întrucât legea criticată în privința stabilirii valorilor salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute nu se aplică în cursul anului 2011, Curtea nu poate reține critica de neconstituționalitate ce vizează pretinsa încălcare a Deciziei Curții Constituționale nr. 874 din 25 iunie 2010, respectiv că diminuarea cu 25% a salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute operate prin Legea nr. 118/2010 ar fi permanentizată.

Însă, pentru ca la momentul aplicării prezentei legi în privința determinării valorii salariului/soldei/indemnizației brute acestea din urmă să nu cunoască o scădere sub nivelul din iunie 2010, **legiuitorul trebuie să stabilească o valoare de referință adecvată**, superioară celei prevăzute în momentul de față prin art. 10 alin. (4) din lege.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că dispozițiile Legii-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, în ansamblul său, precum și, în special, ale art. 1 alin. (2), art. 4, art. 10 alin. (1), art. 14, art. 22 alin. (1) și (2), art. 33 alin. (1) și art. 37 alin. (1) și (3) din lege sunt constituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea au avut loc la data de 28 decembrie 2010 și la acestea au participat: Augustin Zegrean, președinte, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Mircea Ștefan Minea, Iulia Antoanella Motoc, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán și Tudorel Toader, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a unei părți dintr-un imobil aflat în administrarea Ministerului Culturii și Patrimoniului Național — Muzeul Național Peleş pentru scoaterea din funcțiune în vederea valorificării și modificarea anexei nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 1 și 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001, și al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a unei părți dintr-un imobil situat în județul Prahova, orașul Sinaia, Str. Peleşului nr. 2, aflat în administrarea Ministerului Culturii și Patrimoniului Național — Muzeul Național Peleş, identificat potrivit anexei nr. 1.

(2) Trecerea în domeniul privat a părții din imobilul prevăzut la alin. (1) se face pentru scoaterea din funcțiune în vederea valorificării, în condițiile legii.

(3) Datele de identificare a bunului imobil aparținând domeniului public al statului, înregistrat la numărul MF 26333

din anexa nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare, se modifică potrivit anexei nr. 2.

Art. 2. — Descrierea tehnică a bunului imobil înscris în domeniul public al statului la poziția nr. MF 27187 din anexa nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică potrivit anexei nr. 3.

Art. 3. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul culturii și patrimoniului național,
Kelemen Hunor
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 24 noiembrie 2010.
Nr. 1.190.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE

a unei părți din bunul imobil înregistrat la numărul MF 26333, care trece din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia

1. Ordonator principal de credite	4192812	Ministerul Culturii și Patrimoniului Național	
2. Ordonator terțiar de credite	2842935	Muzeul Național Peleş	
Cod de clasificare nr. M. F.	Denumirea	Descrierea tehnică	Adresa
8.28._ 26333 (parțial)	Grup sanitar	Grup sanitar: clădire din cărămidă cu terasă acoperită cu hidroizolație din carton și bitum, 8 cabine, încălzire centrală, apă curentă și gaze	România — județul Prahova, orașul Sinaia, Str. Peleşului nr. 2

DATELE DE IDENTIFICARE
a bunului imobil aparținând domeniului public al statului, înregistrat la numărul MF 26333

1. Ordonator principal de credite	4192812	Ministerul Culturii și Patrimoniului Național	
2. Ordonator terțiar de credite	2842935	Muzeul Național Peleş	
Cod de clasificare nr. M. F.	Denumirea	Descrierea tehnică	Adresa
8.28. 26333 (parțial)	Casă pază și Casă bilete	Casă pază și Casă bilete: Clădire din cărămidă acoperită cu țiglă, cu lemnărie aparentă Suprafața terenului 28 m ²	România — județul Prahova, orașul Sinaia, Str. Peleşului nr. 2

ANEXA Nr. 3

DATELE DE IDENTIFICARE
a imobilului aflat în administrarea Direcției Județene pentru Cultură și Patrimoniul Național Călărași
a cărei descriere tehnică se modifică

Nr. crt.	Nr. M.F. Cod de clasificare	Denumirea	Descrierea tehnică	Adresa
1.	27187 8.29.06	Sediul Direcției Județene pentru Cultură și Patrimoniul Național Călărași	Corp principal și anexă: Sc = 490 m ² Suprafața terenului aferent = 849 m ²	Municipiul Călărași, Str. 13 Decembrie nr. 9, județul Călărași

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE

**privind sancționarea domnului Nicolae Jecu, inspector guvernamental
în cadrul Secretariatului General al Guvernului**

Având în vedere Raportul Comisiei de disciplină pentru înalții funcționari publici privind soluționarea Sesizării nr. 88 din 12 februarie 2009, înregistrat sub nr. 20/28814/D.N.A. din 29 decembrie 2010, prin care se propune, cu unanimitate de voturi, sancționarea domnului Nicolae Jecu cu mustrare scrisă, pentru neglijență repetată în aplicarea prevederilor legale referitoare la îndatoririle specifice funcției de prefect al județului Ilfov și președinte al Comisiei Județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 19 alin. (1) lit. b), art. 77 alin. (2) lit. b), alin. (3) lit. a) și art. 78 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Art. 1. — Domnul Nicolae Jecu, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, se sancționează cu mustrare scrisă, pentru neglijență repetată în aplicarea prevederilor legale referitoare la îndatoririle specifice funcției de prefect al județului Ilfov și președinte al Comisiei Județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor.

Art. 2. — Prezenta decizie poate fi contestată în termen de 30 de zile de la data intrării sale în vigoare la instanța de contencios administrativ competentă, în conformitate cu prevederile art. 10 alin. (1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 17 ianuarie 2011.
Nr. 5.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR

ORDIN

pentru aprobarea procedurii de exploatare a aplicației informatice privind transmiterea în format electronic a informațiilor conform art. 76¹ din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice

Având în vedere prevederile art. 76¹ și 84 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul administrației și internelor emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Prin prezentul ordin se aprobă procedura de exploatare a aplicației informatice privind transmiterea în format electronic a informațiilor conform art. 76¹ din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, după cum urmează:

a) Aplicația informatică se accesează din pagina de internet a Ministerului Administrației și Internelor (www.mai.gov.ro), sub link-ul „Aplicarea Legii nr. 273/2006”.

b) Pentru înregistrarea în aplicația informatică, în vederea încărcării documentelor electronice pe pagina de internet a Ministerului Administrației și Internelor, fiecare ordonator principal de credite de la nivelul fiecărei unități administrativ-teritoriale/subdiviziuni administrativ-teritoriale, după caz, dispune parcurgerea următoarelor etape:

— etapa 1: îndeplinirea condițiilor tehnice minime pentru aplicarea prevederilor art. 76¹ din Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare, prevăzute în anexa nr. 1;

— etapa 2: desemnarea unei persoane responsabile de aplicarea prevederilor art. 76¹ din Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare. Persoana responsabilă, în calitate de utilizator, trebuie să dețină o adresă de e-mail validă care va fi utilizată și pentru recuperarea parolei de acces;

— etapa 3: crearea de către utilizator, până la data de 26 ianuarie 2011, a unui cont de acces în numele unității administrativ-teritoriale/subdiviziunii administrativ-teritoriale, după caz, prin accesarea aplicației informatice. În acest sens, va introduce datele necesare pentru crearea contului de utilizator;

— etapa 4: accesarea de către utilizator a aplicației informatice de pe pagina de internet a Ministerului Administrației și Internelor www.mai.gov.ro, sub link-ul „Aplicarea Legii nr. 273/2006”, și completarea formularului de validare cont utilizator, prevăzut în anexa nr. 2. Formularul de validare se tipărește, se semnează, se ștampilează și se transmite, până la data de 26 ianuarie 2011, pe fax, la Ministerul Administrației și Internelor, Direcția pentru politici fiscale și bugetare locale. Numărul de fax se publică la același link sus-menționat.

(2) Transmiterea informațiilor în format electronic, prevăzute la art. 76¹ din Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare, se realizează prin încărcarea documentelor electronice, de către utilizatori, direct prin aplicație.

(3) Aplicația se utilizează conform Manualului de exploatare a aplicației care se postează pe pagina de internet a Ministerului Administrației și Internelor, sub link-ul „Aplicarea Legii nr. 273/2006”.

Art. 2. — Direcția generală pentru comunicații și tehnologia informației are următoarele atribuții:

a) pune la dispoziție echipamentele hardware necesare, precum și un server de publicare pentru procesarea informațiilor transmise;

b) analizează periodic dinamica de dezvoltare a sistemului și propune măsuri de susținere tehnică pentru asigurarea continuității serviciilor IT bazate pe resursele menționate la lit. a);

c) dezvoltă cu resurse proprii aplicația informatică menționată la art. 1, care permite încărcarea documentelor în format electronic pe pagina de internet a Ministerului Administrației și Internelor, de către autoritățile administrației publice locale;

d) asigură instalarea, configurarea și administrarea componentelor hardware și software doar la nivel central;

e) asigură dezvoltările ulterioare rezultate din necesități tehnice sau modificări legislative;

f) actualizează manualul on-line al aplicației informatice;

g) susține cu expertiză tehnică Direcția pentru politici fiscale și bugetare locale în exercitarea atribuțiilor ce îi revin prin prezentul ordin.

Art. 3. — Direcția pentru politici fiscale și bugetare locale are următoarele atribuții:

a) validează utilizatorii înscrși pe pagina de internet a Ministerului Administrației și Internelor;

b) actualizează nomenclatoarele aplicației;

c) utilizează aplicația pentru realizarea de rapoarte diverse;

d) stabilește cerințele operaționale în urma unor modificări legislative;

e) evaluează aplicația din punct de vedere operațional.

Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul administrației și internelor,
Constantin-Traian Igaș

București, 14 ianuarie 2011.
Nr. 11.

CONDIȚII TEHNICE MINIME

Cerințe tehnice minime necesare pentru accesarea aplicației:

- a) calculator de configurație minimă pentru navigare pe internet;
- b) conexiune la internet;
- c) aplicație informatică pentru navigare pe internet cu javascript activat (de exemplu: Internet Explorer, Mozilla Firefox etc.);
- d) aplicație informatică pentru citirea documentelor .pdf (Adobe Reader).

Fișierele care urmează a fi transmise spre încărcare pe site-ul web trebuie să aibă următoarele caracteristici:

- a) nu trebuie să depășească dimensiunea totală de 5 megabytes;
- b) să fie în format .pdf.

FORMULAR VALIDARE CONT UTILIZATOR

pentru accesul în aplicația de încărcare a documentelor pe site-ul public al Ministerului Administrației și Internelor

Instituția, județul,
 localitatea, codul SIRUTA,
 Numele, prenumele, funcția,
 departamentul/direcția, telefon, fax,
 adresă de e-mail*)

Ordonator principal de credite,

.....

(numele și prenumele în clar)

(semnătura și ștampila)

Data

.....

NOTĂ:

Contul de utilizator este creat on-line, din aplicație, însă nu va putea fi folosit pentru accesul în aplicație până la activarea acestuia de către administratorul aplicației.

*) Formularul va fi completat obligatoriu cu litere de tipar.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 449282